

[Erik Kragh.]

Moltke konstaterer bare, at amerikanere, australiere og newzealændere er i Vietnam — men hvorfor er de der?

Jeg forstod på hr. A. C. Normanns indlæg, at han mener, at hvis der startes en guerillakrig et sted, skal man ikke prøve på at gøre militær modstand. Jeg er da ganske enig med hr. A. C. Normann i, at kommunismen bekæmpes med ideer og fremfor alt med en højere levestandard, men disse ideer og denne højere levestandard kan man jo ikke få ført igennem, hvis man giver efter for den ene guerillakrig efter den anden. Jeg vil anbefale hr. A. C. Normann at læse, hvad den kinesiske vicepremierminister, som hedder Lin Piao, skrev i september måned i fjor, hvor han citerede Maos sætning om, at den politiske magt sidder i kanonløbet, og at krig er revolutionens yderste udtryk. Jeg tror ikke, man slipper for at imødegå kommunistisk aggression, hvor den viser sig, men jeg er ganske enig i, at det første middel til at imødegå kommunismen er naturligvis en højere levestandard for de pågældende lande.

Frode Jakobsen: Mine 5 minutter rækker kun til Vietnam.

Hr. Erik Kragh kaldte mit indlæg følelsesbetonet. Dertil vil jeg sige, at hvis politikere ikke føler noget ved det, der sker, så må der være noget galt med dem. Derimod skal ens indlæg naturligvis ikke være ensidigt, en malen hvidt sort. Det var det, hr. Erik Kragh gjorde. Det, jeg sagde, var, at det er en forkert politik, der føres; den fører til det modsatte af målet. Hr. Erik Kragh citerede mange tilfælde af terror. Jeg tør slet ikke betvivle det. Jeg kunne citere lige så mange forfærdelige ting fra den anden side. Sådan er krig desværre. En greuel-propaganda er propaganda på et lavt plan, og det vil jeg ikke deltage i.

Hr. Erik Kragh talte om anti-amerikanisme. Jeg mener, hr. Erik Kragh var et grelt eksempel på det, jeg advarede imod. Vi skal tage stilling til NATO i 1969. Jeg tror, at hvis den opfattelse sejrer, at i NATO må vi tale sort-hvidt, som hr. Erik Kragh gjorde, så er der mange, der vil sige: så vil vi ikke være med i NATO længere.

Udtrykket anti-amerikanisme byder mig i det hele taget imod. Det grænser jo op til

det, som jeg også synes lå i hr. Erik Kraghs tale, noget med at insinuere sympati eller det modsatte over for kommunismen. Der ved får man let spil. McCarthyismen er ikke død, men det er noget helt andet, det drejer sig om. Jeg mener, at noget af det klogeste, der er blevet sagt, er sagt af Walter Lippmann, som siger, at Kina har lidt det ene nederlag efter det andet; det har en eneste stor sejr at notere, og det er, at det er lykkedes at få bundet verdens største militære magt i Vietnams morads. USA har ofret menneskeliv, milliarder, militært materiel og ikke mindst sympati i det morads. Man siger, at Kina ingen interesse har i fred, og det tror jeg er rigtigt. Kina har interesse i at holde Amerika fast i det morads.

Når hr. Erik Kragh mener, at befolkningen i Sydvietnam er antikommunistisk, tør jeg ikke tage stilling til det. Det tør jeg ikke bestride, men jeg tror det ikke. Vietcong er ikke simpelt hen kommunistisk. Det, jeg kan hævde, er, at et flertal er imod amerikanerne i Sydvietnam, og det synes jeg ligefrem man kan regne ud. Der kommer ikke meget andet end opmuntrende ord fra den anden side. Der er 180.000 amerikanere og dertil newzealændere, australiere o. s. v. med vestens største teknik. Og så er det, jeg hævder, at når der er mindst 10 gange så mange amerikanere med de mest moderne våben over for tilspidsede bambusspidser, knive o. s. v. og Vietcong alligevel klarer sig, kan det ikke forenes med, at befolkningen ikke står bagved.

Hr. Erik Kragh mente, at Vietcongs ledelse var ukendt og der var ingen af de politiske partier med. Ja men ved hr. Erik Kragh da ikke, at siden Diem fik magten i 1954, har alle partier været forbudt i Sydvietnam, ikke blot dem, man kunne stemple som kommunistiske, men også som neutralistiske? Hr. Erik Kragh siger, at det er ukendte folk; det har han læst i en amerikansk bog. Jeg har også læst den bog, så jeg kender udtrykket. Det er ikke rigtigt. Hr. Erik Kragh kan højst sige, at han ikke kender dem. Men det afgørende er, at dette ligger i sagens natur. Jeg har selv været i en lignende situation, hvor min vigtigste bestræbelse næsten i 4 år var at undgå, at mit navn blev kendt.

Jeg vil gerne slutte med at slå fast, at